

Arrest

nr. 198 268 van 22 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat G. KLAPWIJK en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 28 september 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 5 oktober 2015 asiel aan. Op 18 mei 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Tadzjiekse origine te zijn en soenniet te zijn. U verklaart geboren te zijn op 1 augustus 1993 in Qala Now, district Surkh Rod, provincie Nangarhar. U verklaart hier heel uw leven te hebben gewoond. U verklaart tot de achtste graad school te hebben gelopen en uw lessen te hebben stopgezet als gevolg van uw problemen, kort voor uw vertrek uit Afghanistan. U was op dat moment 22 jaar oud. U verklaart ongehuwd te zijn.

U verklaart dat uw vader actief was als slager. Hij had een slagerij op de markt in de Daram Saul wijk in Jalalabad. Hij had twee werknemers. Binnen zijn activiteit als slager werkte uw vader samen met verschillende overheidsdiensten, waaronder politie en leger. Hij ging ook regelmatig naar een legerbasis in de Gamberi woestijn om daar dieren te slachten. Vijftien tot twintig dagen voor uw vertrek kwam uw vader niet meer naar huis. Uw moeder vertelde u dat uw vader ergens naartoe was om dieren te kopen. Op vraag van uw moeder zette u ook uw studies stop. Twaalf of dertien dagen na de verdwijning van uw vader was u onderweg van het cricketveld naar uw huis. U kwam in de velden drie mannen tegen. Zij vertelden u dat ze uw vader gevraagd hadden om iets in het vlees te verstoppen. Ze vertelden u vervolgens dat uw vader weigerde om op deze vraag in te gaan, waarop ze hem hebben meegenomen. Aangezien uw vader deze opdracht niet wilde uitvoeren, moest u nu de opdracht uitvoeren. Indien u niet in zou gaan op het verzoek, zouden ze u doden. U vroeg de mannen wie ze waren en waarom ze dit van u eisten. Daarop sloeg één van de mannen u met een ijzeren object op uw hoofd. U werd later wakker in uw huis, waar uw moeder aanwezig was met drie andere vrouwen. U vertelde uw moeder dat u was aangevallen. Zij vertelde u dat ze dreigtelefoons had gekregen. Ze had u daarover niets verteld, aangezien ze u niet ongerust wilde maken. De volgende dag ging u met uw moeder naar het districtshuis, waar u het districtshoofd vertelde wat er gebeurd was. Het districtshoofd zou een onderzoek starten. Twee dagen later volgde een andere dreigtelefoon. De oproeper verklaarde op de hoogte te zijn van uw klacht in het districtshuis. Uw moeder belde een vriend van uw vader en vroeg om hulp. Vervolgens kwam deze vriend u oppikken, waarna u het land verliet.

Via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland reisde u naar België, waar u aankwam op 3 oktober 2015 en asiel aanvraag op 4 oktober 2015.

Ter ondersteuning van uw relaas legt u volgende documenten neer: de tazkaras van uw vader en van uzelf, een brief die uw problemen beschrijft en vijf foto's.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaans asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat u geen reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor de Belgische staat u geen status van subsidiaire bescherming toekent.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban. Onaannemelijkheden en incoherenties verhinderen echter dat er geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

Zo kan vooreerst aan de beweerde ontvoering van uw vader geen geloof worden gehecht. U verklaart dat uw vader ontvoerd werd vijftien tot twintig dagen voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.22). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u nog dat uw vader een maand voor uw vertrek ontvoerd werd. Dit is weinig coherent. Evenzo verklaart u ten aanzien van het Commissariaat-generaal dat u door de drie mannen aangevallen werd twaalf of dertien dagen nadat uw vader ontvoerd werd en dat u vervolgens vijftien tot twintig dagen na deze aanval het land verliet (CGVS, p.27). Ook dit is weinig

coherent: u verklaart dus enerzijds dat uw vader vijftien tot twintig dagen voor uw vertrek ontvoerd werd en anderzijds dat deze ontvoering zevenentwintig tot drieëndertig dagen voor uw vertrek plaats vond. Wanneer u geconfronteerd wordt met uw tegenstrijdige verklaringen, verklaart u dat u vertrok drie dagen nadat u door de drie mannen aangevallen werd (CGVS, p.27), wat dan op zijn beurt ook weer tegenstrijdig is met uw eerdere verklaringen, waar u immers verklaarde dat de aanval vijftien tot twintig dagen voor uw vertrek plaats vond. Wanneer u opnieuw geconfronteerd wordt met uw tegenstrijdige verklaringen, ontkent u uw eerdere verklaringen (CGVS, p.27). Dat u drie verschillende verklaringen aflegt over wanneer uw vader ontvoerd werd en wanneer u door de drie mannen zou zijn aangevallen, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze aspecten van uw relaas in ernstige mate.

Ook kan u op geen enkele manier aangeven met welke overheidsdiensten uw vader precies contracten heeft of samenwerkte. U zegt dat hij met het leger, de politie, een militaire basis werkte en zegt te weten dat hij naar de Gamberi-basis ging, maar uiteindelijk houdt u het er op dat u er niet veel over weet, dat uw vader er niets over vertelde en zegt u afsluitend: "Van de verschillende diensten weet ik niet. Ik weet dat hij met iedereen van de overheid een contract had" (CGVS, p.24). Dit is zeer vaag en algemeen. Evenmin kan u aangeven waar uw vader ontvoerd werd (CGVS, p.31) en u kan ook niet aangeven waar de twee werknemers van uw vader waren op het moment dat hij ontvoerd werd (CGVS, p.31).

Ook over de dreigtelefoons legt u tegenstrijdige en vage verklaringen af. Zo kan u niet aangeven hoeveel dreigtelefoons uw moeder gekregen zou hebben: ze zou u dit niet verteld hebben, zo zegt u (CGVS, p.25). Evenmin kan u aangeven wanneer de eerste dreigtelefoon plaats vond (CGVS, p.27). Dat is opmerkelijk, aangezien u bij DVZ nog uitdrukkelijk verklaarde dat de eerste dreigtelefoon plaats vond tien dagen na de ontvoering van uw vader. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt, verklaart u niet meer precies te weten wanneer de eerste dreigtelefoon plaats vond (CGVS, p.27). Bovendien verklaarde u bij DVZ dat u zelf de dreigtelefoon kreeg, terwijl u op het Commissariaat-generaal verklaart dat uw moeder deze zou hebben gekregen (CGVS, p.26). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt, verklaart u dat u geen mobiele telefoon had, waardoor u onmogelijk kon worden opgebeld (CGVS, p.27). Uw vage en tegenstrijdige verklaringen over de dreigtelefoons ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Ook over de concrete eis van de taliban legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo beweerde u bij DVZ nog dat er geëist werd dat u het contract met de regering zou opzeggen en dat u er voor moest zorgen dat de regering twee talibs zou vrijlaten. Op het Commissariaat-generaal verklaart u gans anders dat er zowel van uw vader als van u in de eerste plaats geëist werd dat u iets in het vlees zou verstoppen of iets onder het vlees zou mengen (CGVS, p.23, 25, 28). Deze twee versies van de feiten lopen bijzonder hard uit elkaar. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u dat u bij DVZ gevraagd werd om het kort te houden (CGVS, p.28).

U verklaart verder dat u van de ontvoering van uw vader op de hoogte werd gesteld door de drie aanvallers en dit twaalf tot dertien dagen nadat deze plaats vond (CGVS, p.26, 27). Uw moeder was echter al eerder op de hoogte van de verdwijning van uw vader aangezien zij dreigtelefoons zou hebben gekregen waarin dit gezegd werd (CGVS, p.26). Wanneer u gevraagd wordt welke acties uw moeder ondernam om uw vader terug te vinden, verklaart u: "Ze deed niets. Geen stappen ondernomen. Ze was blijkbaar bedreigd geweest. Ze mocht geen hulp vragen" (CGVS, p.29). Dat uw vader ontvoerd wordt en dat uw moeder hiervan op de hoogte is maar niets onderneemt, is onwaarschijnlijk. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u dat er ook niemand anders was die u kon helpen (CGVS, p.29). Het feit dat u de dag erna wel naar het districtscentrum zou zijn gegaan om hulp te zoeken en twee dagen later met behulp van een vriend van uw vader het land ontvluchtte (CGVS, p.23) en dat u bovendien aangeeft nog twee tantes en één oom langs moederszijde te hebben die in hetzelfde dorp wonen (CGVS, p.19), plaats ernstige vraagtekens bij de aanvankelijke passiviteit van uw manier.

Zoals reeds uiteengezet zou u aangifte gedaan hebben van de gebeurtenissen de dag nadat u aangevallen werd. Het districtshoofd zou ook verklaard hebben dat er een onderzoek zou worden ingesteld (CGVS, p. 23). Wanneer u gevraagd wordt of er later nog iemand in het districtshuis ging informeren naar dit onderzoek verklaart u dat dat niet het geval was, omdat uw moeder te bang was (CGVS, p.30). Ook het districtshuis zelf zou geen contact meer hebben opgenomen (CGVS, p.25). Het is opmerkelijk dat uw familie enerzijds wel aangifte doet, maar anderzijds later geen interesse meer toont in het beloofde onderzoek. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u slechts dat uw moeder nog meer dreigtelefoons kreeg achteraf (CGVS, p.30). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt wat uw moeder deed na de ontvoering van uw vader om haar veiligheid te verhogen, buiten naar het districtscenter gaan, verklaart u dat ze niets kon doen en dat ze geen hulp kon vragen (CGVS, p.25).

Dat uw moeder bovendien wel tien- of elfduizend dollar betaalt om u veilig het land uit te smokkelen (CGVS, p.26), maar niets doet om haar eigen veiligheid en die van uw achtergebleven broers en zus te verhogen en zelfs de beweerde aangifte niet zou opvolgen (CGVS, p.25), is ongeloofwaardig.

Ook uw verklaringen over de beweerde aanval van de drie mannen op u weten niet te overtuigen door uw tegenstrijdige en vage verklaringen hierover. Zo beweert u dat u na de slag op uw hoofd met het metalen voorwerp thuis wakker werd (CGVS, p.23). Wanneer u gevraagd wordt hoe u thuis bent geraakt, verklaart u: "Ik weet het niet. Toen ik wakker werd, was ik thuis. Ik vroeg het niet aan mijn moeder" (CGVS, p.28). Wanneer u gevraagd wordt waarom u niet aan uw moeder vroeg hoe u thuis geraakte, verklaart u: "Ik werd wakker en was bang. Mijn moeder hilde. Er waren andere vrouwen" (CGVS, p.28). Dat u buiten uw huis in de velden bewusteloos zou worden geslagen, vervolgens thuis wakker wordt en zich niet zou afvragen hoe u thuis bent geraakt en dit tot op de dag van vandaag niet zou weten, is ongeloofwaardig.

Dit alles roept ernstige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Bijkomend kan nog worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde opleiding. Zo verklaart u dat u stopte met naar school te gaan in het midden van het schooljaar (CGVS, p.21). Dat is echter niet mogelijk. U verklaart gestopt te zijn met school na de verdwijning van uw vader (CGVS, p.21) en stelt dat u aankwam in België de dag voordat u asiel aanvraagde, namelijk op 3 oktober 2015 (CGVS, p.21). U verklaart achtentwintig dagen onderweg te zijn geweest uit Afghanistan, wat betekent dat u begin september 2015 vertrokken bent (CGVS, p.21). U verklaart dat uw vader ontvoerd werd vijftien tot twintig dagen voor uw vertrek, wat dus begin tot midden augustus was (CGVS, p.22). De zomervakantie in Afghanistan loopt van 15 Jawza (5 juni) tot en met 15 Sunbola (6 september), zo zegt u. Dit betekent dus dat u onmogelijk gestopt kan zijn met uw school in het midden van het schooljaar én op het moment dat uw vader ontvoerd werd, aangezien het volop zomervakantie was toen uw vader zou zijn ontvoerd. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, kan u dit niet verklaren (CGVS, p.22) en stelt u uiteindelijk dat u vergeten bent wanneer u gestopt bent met school (CGVS, p.22). Dit is niet ernstig. Ook verklaart u dat u denkt negen jaar te zijn geweest toen u uw schoolloopbaan startte (CGVS, p.8). U verklaart dat u vervolgens elk schooljaar één graad afwerkte (CGVS, p.8). Dit betekent dat u zeventien jaar zou geweest zijn toen u in de achtste graad zat. U verklaart echter dat u tot kort voor uw vertrek uit Afghanistan in de achtste graad zat (CGVS, p.8, 21). U was op dat moment tweeëntwintig of zelfs drieëntwintig jaar oud. Wanneer u met de onmogelijkheid van uw verklaringen geconfronteerd wordt, verklaart u dat u niet zeker bent op welke leeftijd u naar school begon te gaan en dat het mogelijk is dat u pas op uw dertiende naar school begon te gaan (CGVS, p.9). Ook dit roept ernstige vraagtekens op. Ook andere vaststellingen doen twifelen aan uw verklaringen over uw beperkte schoolloopbaan. Wanneer u gevraagd wordt wie uw leraar aardrijkskunde was, verklaart u aanvankelijk dat zijn naam Mustafa was (CGVS, p.10). Later verklaart u echter dat de naam van uw leraar aardrijkskunde Naeem was (CGVS, p.20). Ook over uw leraar geschiedenis, beweert u aanvankelijk dat zijn naam Naeem was (CGVS, p.10) en later dat dit Mustafa was (CGVS, p.20). Wanneer u met uw tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd wordt, kan u dit niet verklaren (CGVS, p.20). Wanneer u gevraagd wordt naar uw lessenspakket tijdens de maanden voor uw vertrek geeft u aan onder andere aardrijkskunde te hebben gehad (CGVS, p.9). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt naar de inhoud van de lessen aardrijkskunde verklaart u dat de lessen over bergen gingen (CGVS, p.9). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt om hierover wat meer uitleg te geven, verklaart u dat u zich hierover niets herinnert (CGVS, p.9). Ook wanneer u gevraagd wordt naar een anekdote van op school, moet u elk antwoord schuldig blijven (CGVS, p.10). Doordat uw verklaringen over uw beweerde opleiding in zulke sterke mate tegenstrijdig en vaag zijn, kan hieraan geen geloof worden gehecht. Dit is niet zonder belang, aangezien u hierdoor niet alleen een zicht weigert te geven op uw opleiding, maar bovendien ook geen zicht geeft op uw dagelijkse activiteit. Ook na herhaaldelijke confrontatie weigert u een eerlijk zicht te geven op uw dagactiviteit (CGVS, p.10, 21, 22). Ook dit ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

*De neergelegde **documenten** vermogen bovenstaande argumentatie niet te weerleggen. Uw tazkara en die van uw vader en de foto's kunnen hoogstens uw identiteit bevestigen, die hier niet ter discussie staat. De brief en de foto's kunnen slechts uw relaas bevestigen indien zij gepaard gaan met aannemelijke en samenhangende verklaringen, wat niet het geval is. Bovendien blijkt uit de informatie die op het CGVS aanwezig is en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat frauduleuze Afghaanse documenten op eenvoudige manier te verkrijgen zijn. Geen van de documenten kan uw geloofwaardigheid herstellen.*

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afgaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afgaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon

als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Zoals eerder reeds besproken, kan er immers geen geloof worden gehecht aan uw beweerde studieniveau. Doordat u zich onterecht voordoet als student en doordat u ook na herhaaldelijk aandringen (CGVS, p.10, 21, 22) geen zicht wenst te geven op dit aspect van uw identiteit, dient te worden vastgesteld dat u geen zicht wenst te geven op uw werkelijke opleidingsniveau en mogelijke recente werkactiviteiten. Dat u tegelijk aangeeft dat uw vader een slagerij heeft op een markt in Jalalabad (CGVS, p.7), roept vragen op met betrekking tot uw tewerkstelling aldaar. Bovendien kan aangenomen worden dat u in Jalalabad over een zeker netwerk beschikt via het werk van uw vader. Het kan immers benadrukt worden dat, gezien het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen betreffende de verdwijning van uw vader, het er alle schijn van heeft dat uw vader deze slagerij in de stad Jalalabad nog steeds leidt en u hierop dus kan terugvallen. Dat uw vader twee werknemers heeft (CGVS, p.29) en dat de tien- of elfduizend euro voor uw reis naar Europa betaald werden met geld dat thuis gewoon klaar lag (CGVS, p.26), toont aan dat uw familie voldoende kapitaalkrachtig en bovendien bereidwillig is om u financiële middelen ter beschikking te stellen.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, b) en c), 48/5, § 3, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Hij voert aan dat het niet mag volstaan een asielaanvraag af te wijzen louter op grond van onvolledige of vage verklaringen. Hij argumenteert als volgt:

“Dat het er niet om te dien is verzoeker mee te sleuren in een aaneenschakeling van vragen die eigenlijk maar details voorstellen en die in weze de kern van het asielrelaas van verzoeker niet echt raken maar die eerder lijken te beogen verzoeker vast te pinnen op vermeende tegenstrijdigheden in zijn betoog; dat een dergelijke werkwijze geheel ongevoelig is voor de reactie/verwerkingswijze van het menselijk geheugen van een persoon die onder zware druk een zeer aanhoudend traumatiserende omgeving diende te verlaten.”

Verzoeker benadrukt dat hij op het moment dat hij werd gehoord door verwerende partij zijn land van herkomst al meer dan 21 maanden had verlaten en meent dat hem niet kwalijk kan genomen worden dat hij zich bepaalde feiten niet meer goed voor de geest kan brengen of deze zelfs soms door elkaar haalt.

Voorts geeft verzoeker aan dat verwerende partij zich aangaande de weigering van de subsidiaire bescherming baseert op een UNHCR rapport, daterend van 19 april 2016, dat een situatie beschrijft zoals die einde 2015, ten laatste begin 2016 kon geobserveerd en geanalyseerd worden. Hij acht het van belang dat recente informatieve rapporten en inlichtingen worden aangewend (toch minstens betrekking hebbende op de periode mei 2017) om te kunnen bepalen of al dan niet kan worden overgegaan tot toekenning van de subsidiaire bescherming. Verzoeker is van mening dat de situatie in vele delen van Afghanistan nog zeer volatiel is.

Verzoeker vervolgt dat in de bestreden beslissing ten onrechte gesteld wordt dat van hem redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich in Jalalabad kan vestigen daar hij er over een zeker netwerk beschikt. Verzoeker adstrueert als volgt:

“Dat niets toelaat te stellen dat het er op de dag van vandaag “alle schijn van heeft” dat de vader van verzoeker een slagerij uitbaat op de markt van Jalalabad;

Dat waar verwerende partij het asielrelaas van verzoeker over zowat de hele lijn als manifest incoherent en onaannemelijk bestempelt - quod certe non - zij wel op opportunistische wijze bij het beoordelen van het al of niet voorhanden zijn van een subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker dan plots wel bepaalde elementen voor geloofwaardig en zelfs verifieerbaar houdt, zoals, bijvoorbeeld, de stelling dat de vader van verzoeker nog een slagerij uitbaat op de markt in Jalalabad, louter omdat dit haar goed uitkomt te stellen dat verzoeker zodoende in Jalalabad terecht kan.

Dat een dergelijke manier van beoordelen in hoofde van verwerende partij uiteraard niet serieus is.

Dat verwerende partij niet op afdoende wijze aantoont dat verzoeker over voldoende vaardigheden beschikt om in neen stad als Jalalabad zelfredzaam te kunnen zijn, laat staan hij er een bestaan zal kunnen uitbouwen;

Dat verzoeker zich het recht voorbehoudt om in het verdere verloop van huidige beroepsprocedure nadere informatieve rapporten aan te brengen ter ondersteuning het feit dat er heden ten dage ook voor mensen in Jalalabad nood kan bestaan aan toekenning van een subsidiaire bescherming;

Dat verzoeker meent dat in de bestreden beslissing verwerende partij heeft nagelaten deze oefening te doen.”

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingsstukken gevoegd.

2.2.2. Op 8 december 2017 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met de COI Focus “Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad” van 9 juni 2017 en een gedetailleerde kaart van het grootstedelijk gebied Jalalabad.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voormeld artikel verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) onaannemelijkheden en incoherenties verhinderen dat er geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas waarop hij zijn terugkeervrees baseert, (ii) de neergelegde documenten de gedane appreciatie niet weerleggen, en (iii) hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad alwaar er actueel voor burgers geen reëel risico op een ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat onaannemelijkheden en incoherenties verhinderen dat er geloof kan gehecht worden aan zijn asielrelaas. Zo stelt de commissaris-generaal vast dat (i) verzoeker drie verschillende verklaringen aflegde over wanneer zijn vader ontvoerd werd en wanneer hij door de drie mannen zou zijn aangevallen, dat (ii) verzoeker op geen enkele manier kan aangeven met welke overheidsdiensten zijn vader precies contracten heeft of samenwerkte en evenmin kan aangeven waar zijn vader ontvoerd werd en waar de twee werknemers van zijn vader waren op het moment dat zijn vader ontvoerd werd, dat (iii) verzoeker over de dreig telefoons tegenstrijdige en vage verklaringen aflegt, dat (iv) verzoeker over de concrete eis van de taliban tegenstrijdige verklaringen aflegt, dat (v) het onwaarschijnlijk is dat de moeder van verzoeker op de hoogte was van de ontvoering van zijn vader maar niets ondernomen heeft, dat (vi) het opmerkelijk is dat verzoekers familie enerzijds wel aangifte doet van de gebeurtenissen, maar anderzijds later geen interesse meer toont in het beloofde onderzoek door het districtshuis, dat (vii) verzoekers verklaringen over de beweerd aanval van de drie mannen op hem niet weten te overtuigen door zijn tegenstrijdige en vage verklaringen hierover, en dat (viii) er geen geloof kan gehecht worden aan zijn beweerd opleiding.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het poneren van een vrees voor vervolging, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal.

In de mate dat verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden en incoherenties tracht te vergoelijken, stellende dat hij op het moment dat hij werd gehoord door verwerende partij al meer dan 21 maanden zijn land van herkomst verlaten had, slaagt hij er allerminst in te overtuigen. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan hebben.

In acht genomen wat voorafgaat, werpt verzoeker in zijn verzoekschrift geen argumenten op die de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratieve dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, kunnen ontkrachten of weerleggen. Het geheel van deze motieven blijft dat ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 13, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente en terechte redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die de gedane bevindingen in een ander daglicht stellen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker in de provinciehoofdstad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat er voor verzoeker in de stad Jalalabad een hervestigingsalternatief voorhanden is dat zowel veilig is als redelijk in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) (adm. doss., stuk 14, map met 'landeninformatie'; rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen Kabul en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is en dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, het Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar, waarvan Jalalabad de hoofdstad is, behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar *de facto* in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische *Improvised Explosive Devices* (IED's) op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van Islamitische Staat (IS) in Nangarhar. De laatste jaren werden in Jalalabad ook enkele media geviséerd.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Verzoekers kritiek dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een rapport van UNCHR van 19 april 2016 terwijl recente informatieve rapporten en inlichtingen (toch minstens betrekking hebbende op de periode mei 2017) dienen te worden aangewend, kan moeilijk ernstig worden gehouden. Er blijkt immers dat in het administratief dossier verschillende rapporten werden toegevoegd, met name een COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad"* van 14 december 2016 en een rapport uitgaande van Landinfo *"Afghanistan: The security situation in Nangarhar province"* van 13 oktober 2016 gebaseerd op talloze objectieve bronnen. Bovendien brengt verzoeker zelf geen (recente) informatie bij. Tevens heeft verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota ingediend samen met de COI Focus *"Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad"* van 9 juni 2017. De advocaat van verzoeker werpt hieromtrent ter terechtzitting op dat het moeilijk is om de betrouwbaarheid van de anonieme bronnen van verwerende partij te achterhalen, doch hij gaat eraan voorbij dat de betrokken contactpersonen niet anoniem zijn voor de ambtenaar die het CEDOCA-onderzoek gevoerd heeft en er bovendien geen enkel voordeel bij hebben om valse antwoorden te geven op de vragen die hen gesteld worden. Bovendien maakt de anonimiteit van een bron op zich de door hem geleverde informatie niet onbetrouwbaar, temeer gezien het in het belang van de asielzoeker kan zijn dat de asielinstanties discreet blijven over hun informatiebronnen. Ten slotte haalt verzoeker geen enkele aanwijzing aan waaruit zou blijken dat de aangereikte informatie onjuist zou zijn. De advocaat van verzoeker verwijst ter terechtzitting weliswaar naar de arresten nrs. 196 023 en 196 024 van 30 november 2017 van de Raad waarin zou worden gesteld dat de algemene situatie in Jalalabad verslechterd is, doch uit lezing van deze arresten blijkt dat het om de situatie in Kabul gaat, wat *in casu* niet aan de orde is. Het in voorliggend verzoekschrift en ter terechtzitting gevoerde betoog kan voorgaande appreciatie dan ook niet ombuigen en is niet van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de aard, draagwijdte en gevolgen van de situatie in Jalalabad zoals beschreven in de bestreden beslissing niet langer correct of redelijk zou zijn.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van *"open combat"* of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten waarbij verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige schade zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Ook uit de COI Focus *"Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad"* van 9 juni 2017 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt niet dat er actueel voor burgers in de stad Jalalabad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

De Raad is voorts van oordeel dat, rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in de provinciehoofdstad Jalalabad vestigt. Het CGVS kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"Zoals eerder reeds besproken, kan er immers geen geloof worden gehecht aan uw beweerde studieniveau. Doordat u zich onterecht voordoet als student en doordat u ook na herhaaldelijk aandringen (CGVS, p.10, 21, 22) geen zicht wenst te geven op dit aspect van uw identiteit, dient te worden vastgesteld dat u geen zicht wenst te geven op uw werkelijke opleidingsniveau en mogelijke recente werkactiviteiten. Dat u tegelijk aangeeft dat uw vader een slagerij heeft op een markt in Jalalabad (CGVS, p.7), roept vragen op met betrekking tot uw tewerkstelling aldaar. Bovendien kan aangenomen worden dat u in Jalalabad over een zeker netwerk beschikt via het werk van uw vader. Het kan immers benadrukt worden dat, gezien het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen betreffende de verdwijning van uw vader, het er alle schijn van heeft dat uw vader deze slagerij in de stad Jalalabad nog steeds leidt en u hierop dus kan terugvallen. Dat uw vader twee werknemers heeft

(CGVS, p.29) en dat de tien- of elfduizend euro voor uw reis naar Europa betaald werden met geld dat thuis gewoon klaar lag (CGVS, p.26), toont aan dat uw familie voldoende kapitaalkrachtig en bovendien bereidwillig is om u financiële middelen ter beschikking te stellen.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd."

Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de gedane inschatting van de commissaris-generaal betreffende deze hervestiging.

Daarbij kan nog worden opgemerkt dat verzoeker het volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief aangaande zijn beweerde studieniveau volledig ongemoeid laat:

"Bijkomend kan nog worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde opleiding. Zo verklaart u dat u stopte met naar school te gaan in het midden van het schooljaar (CGVS, p.21). Dat is echter niet mogelijk. U verklaart gestopt te zijn met school na de verdwijning van uw vader (CGVS, p.21) en stelt dat u aankwam in België de dag voordat u asiel aanvraagde, namelijk op 3 oktober 2015 (CGVS, p.21). U verklaart achtentwintig dagen onderweg te zijn geweest uit Afghanistan, wat betekent dat u begin september 2015 vertrokken bent (CGVS, p.21). U verklaart dat uw vader ontvoerd werd vijftien tot twintig dagen voor uw vertrek, wat dus begin tot midden augustus was (CGVS, p.22). De zomervakantie in Afghanistan loopt van 15 Jawza (5 juni) tot en met 15 Sunbola (6 september), zo zegt u. Dit betekent dus dat u onmogelijk gestopt kan zijn met uw school in het midden van het schooljaar én op het moment dat uw vader ontvoerd werd, aangezien het volop zomervakantie was toen uw vader zou zijn ontvoerd. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, kan u dit niet verklaren (CGVS, p.22) en stelt u uiteindelijk dat u vergeten bent wanneer u gestopt bent met school (CGVS, p.22). Dit is niet ernstig. Ook verklaart u dat u denkt negen jaar te zijn geweest toen u uw schoolloopbaan startte (CGVS, p.8). U verklaart dat u vervolgens elk schooljaar één graad afwerkte (CGVS, p.8). Dit betekent dat u zeventien jaar zou geweest zijn toen u in de achtste graad zat. U verklaart echter dat u tot kort voor uw vertrek uit Afghanistan in de achtste graad zat (CGVS, p.8, 21). U was op dat moment tweeëntwintig of zelfs drieëntwintig jaar oud. Wanneer u met de onmogelijkheid van uw verklaringen geconfronteerd wordt, verklaart u dat u niet zeker bent op welke leeftijd u naar school begon te gaan en dat het mogelijk is dat u pas op uw dertiende naar school begon te gaan (CGVS, p.9). Ook dit roept ernstige vraagtekens op. Ook andere vaststellingen doen twifelen aan uw verklaringen over uw beperkte schoolloopbaan. Wanneer u gevraagd wordt wie uw leraar aardrijkskunde was, verklaart u aanvankelijk dat zijn naam Mustafa was (CGVS, p.10). Later verklaart u echter dat de naam van uw leraar aardrijkskunde Naeem was (CGVS, p.20). Ook over uw leraar geschiedenis, beweert u aanvankelijk dat zijn naam Naeem was (CGVS, p.10) en later dat dit Mustafa was (CGVS, p.20). Wanneer u met uw tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd wordt, kan u dit niet verklaren (CGVS, p.20). Wanneer u gevraagd wordt naar uw lessenspakket tijdens de maanden voor uw vertrek geeft u aan onder andere aardrijkskunde te hebben gehad (CGVS, p.9). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt naar de inhoud van de lessen aardrijkskunde verklaart u dat de lessen over bergen gingen (CGVS, p.9). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt om hierover wat meer uitleg te geven, verklaart u dat u zich hierover niets herinnert (CGVS, p.9). Ook wanneer u gevraagd wordt naar een anekdote van op school, moet u elk antwoord schuldig blijven (CGVS, p.10). Doordat uw verklaringen over uw beweerde opleiding in zulke sterke mate tegenstrijdig en vaag zijn, kan hieraan geen geloof worden gehecht. Dit is niet zonder belang, aangezien u hierdoor niet alleen een zicht weigert te geven op uw opleiding, maar bovendien ook geen zicht geeft op uw dagelijkse activiteit. Ook na herhaaldelijke confrontatie weigert u een eerlijk zicht te geven op uw dagactiviteit (CGVS, p.10, 21, 22). Ook dit ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. De commissaris-generaal stelt dan ook op goede gronden vast dat verzoeker, doordat hij zich onterecht voordoet als student en doordat hij ook na herhaaldelijk aandringen geen zicht wenst te geven op dit

aspect van zijn identiteit, geen zicht wenst te geven op zijn werkelijke opleidingsniveau en mogelijke recente werkactiviteiten.

Verzoeker voert aan dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat hij over een zeker netwerk beschikt en betoogt dat niets toelaat te stellen dat het er de dag van vandaag alle schijn van heeft dat zijn vader een slagerij uitbaat op de markt van Jalalabad. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker zelf verklaard heeft dat zijn vader een slagerij heeft in Jalalabad, in de wijk Daram Saul (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 3 mei 2017, p. 7). Vermits er geen geloof wordt gehecht aan verzoekers asielrelaas en de ontvoering van zijn vader, kan terecht worden aangenomen dat zijn vader deze slagerij in de stad Jalalabad nog steeds leidt en verzoeker dus hierop kan terugvallen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat UNHCR aanvaardt dat alleenstaande mannen, zoals verzoeker *in casu*, en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. In dit verband dient te worden opgemerkt dat het gegeven dat verzoekers vader twee werknemers heeft (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 3 mei 2017, p. 29) en dat de tien- of elfduizend euro voor zijn reis naar Europa betaald werden met geld dat thuis gewoon klaar lag (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 3 mei 2017, p.26), aantoont dat zijn familie voldoende kapitaalkrachtig en bovendien bereidwillig is om verzoeker financiële middelen ter beschikking te stellen.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers regio van herkomst, verzoeker in de stad Jalalabad over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN